

Елисавета Багряна

СТИХИИ

Можеш ли да спреш ти вятъра, дето иде от могилиците,
префучава през боазите, вдига облак над диканите,
грабва стрехите на къщите, на каруците чергилата,
сваля портите, оградите и децата по мегданите –
в родния ми град?

Можеш ли да спреш ти Бистрица, дето иде напролет яростна,
разтрошава ледовете си, на мостовете подпорите
и излиза от коритото и завлича, мътна, пакостна –
къщиците и градинките, и добитъка на хората –
в родния ми град?

Можеш ли да спреш ти виното, щом веднъж е закипяло то
в бъчвите огромни, взидани, с влага лъхаша наситени,
на които с букви кирилски пише „черното“ и „бялото“ –
в избите студен, каменни, завещани от дедите ни –
в родния ми град?

Как ще спреш ти мене – волната, скитницата, непокорната –
родната сестра на вятъра, на водата и на виното,
за която е примамица непостижното, просторното,
дето все сънува пътища – недостигнати, неминати, –
мене как ще спреш?

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11675>]